

listopad 2004

[Úvod](#), [Rady zkušeného ďábla](#), [křtiny](#), [minigalerie](#), [Nesetkaly se v pravý čas s Láskou](#), [Zemřeli](#), [Mše](#), [Děkujeme](#)

Víra je pouze jinou formou poslušnosti. Proto doba, kdy lidé přestávají poslouchat, je často také dobou, kdy ztrácejí víru.

Anonym

Milí přátelé,

srdečně Vás všechny zvou na naše Martinské posvícení, které pořádáme 14. listopadu 2004. Tentokrát nás poctí návštěvou pan biskup, **Msgr. Peter Esterka z Kalifornie**. Budete mít možnost se s ním setkat při mši svaté a potom také na posvícení. Pozvánku najdete uvnitř tohoto čísla.

V listopadu slavíme tradičně Thanksgiving Day. Moje konkrétní díky v tomto roce budou především tyto: Děkuji Bohu za novou farnost, ve které teď mohu působit a pomáhat. Děkuji Bohu za moji komunitu v Astorii a také ve Washingtonu D.C. Děkuji Bohu za Vaše přátelství a podporu české misie v NYC. Děkuji Bohu za rodiče a celou moji rodinu.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje

Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla.

29. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Teď, když už je jisté, že Němci budou bombardovat město Tvého pacienta a že on bude muset plnit své povinnosti přímo uprostřed nebezpečí, musíme důkladně uvážit svou další strategii. Máme se zaměřit na zbabělost, nebo na statečnost, za níž následuje pýcha, nebo na nenávist k Němcům?

Snažit se v něm probudit statečnost by asi bylo marné. Náš Výzkumný odbor stále ještě nedokáže v lidech vyvolat žádnou ctnost (ale úspěch lze očekávat každým okamžikem). To je pro nás velmi nevýhodné; vždyť pokud má být člověk velice a účinně zlý, nějakou ctnost přece potřebuje. Vždyť čím by byl Attika bez své statečnosti nebo Shylock, který by si nedokázal odepřít maso? Ale protože jim tyto hodnoty nedokážeme dodat sami, musíme užívat těch, které mají od Nepřítele. Z toho tedy plyne, že v těch lidech, kteří by jinak bezpečně patřili nám, Mu musíme nechat jakýsi záchytný bod. Je to stav velice neuspokojivý, ale jistě se brzylepší.

Nenávist zařídíme. Pod vlivem napětí, které člověk cítí při hluku, nebezpečí a únavě, snadno podlehne

bouřlivým hnutím mysli; pak už stačí zaměřit ho tím správným směrem. Pokud mu v tom brání svědomí, popleť ho. Ať říká, že necítí nenávist za sebe, ale za ohrožené ženy a děti, a že křesťan má odpouštět jen svým vlastním nepřátelům – ne nepřátelům někoho jiného. Jinými slovy – ať se s ženami a dětmi ztotožňuje dostatečně k tomu, aby kvůli nim cítil nenávist, ale zase ne natolik, aby považoval jejich nepřátele za své vlastní a aby tedy odpustil i jim.

Ale nejlepší je nenávist spojená se strachem, Zbabělost – jakožto jediná ze všech neřestí – je jenom bolestná; je strašná, ať ji člověk cítí, tuší nebo na ni vzpomíná. Zato nenávist má i své příjemné stránky. Proto je často tou kompenzací, kterou se člověk odškodňuje za utrpení způsobené strachem. Čím více se bojí, tím více bude nenávidět. A nenávist také skvěle utiňuje pocit hanby. Pokud tedy chceš těžce zranit jeho lásku k bližnímu, měl bys nejprve porazit jeho statečnost.

Je to ale ožehavá záležitost. Už dokážeme způsobit, aby byli lidé pyšní na nejrůznější neřesti, ale na zbabělost ne. Kdykoli se nám to už skoro podaří, Nepřítel dovolí, aby došlo k válce, zemětřesení nebo jiné katastrofě, a hned si i lidé uvědomí, že statečnost je tak zjevně úžasná a důležitá! Pak všechna naše práce přijde nazmar a oni cítí skutečnou hanbu kvůli aspoň jedné neřesti. Když ve svých pacientech probouzíme zbabělost, hrozí nebezpečí, že je dovedeme ke skutečnému sebepoznání a že si zoškliví sami sebe; k tomu se pak může přidat i lítost a pokora. A v předešlé válce skutečně tisíce lidí poprvé objevily celý mravní svět, když poznaly vlastní zbabělost. V době míru dokážeme, aby se otázkou dobra a zla skoro vůbec nezabývali – ale v nebezpečí se jim ta záležitost vnutí v takové podobě, že je ani my nedokážeme zaslepit. Stojíme před těžkým problémem. Kdybychom mezi lidmi propagovali spravedlnost a lásku, jen bychom tím podporovali Nepřítele; pokud je vedeme k opačnému chování, dříve či později to způsobí (protože On dovolí, aby to způsobilo) válku nebo revoluci – a ten nevyhnutelný problém zbabělosti nebo statečnosti probudí tisíce lidí z mravní otupělosti.

A právě toto je pravděpodobně jedním z motivů, proč Nepřítel stvořil nebezpečný svět: je to svět, v němž se skutečně a prakticky projevují morální problémy. On vidí stejně dobře jako Ty, že statečnost není pouze jednou z mnoha ctností, ale projevem každé ctnosti v jejím zkušebním bodě, tj. v bodě nejvyšší skutečnosti. Cudnost, poctivost nebo milosrdenství, které ustoupí před nebezpečím, budou cudné, poctivé nebo milosrdné jen za určitých podmínek. I Pilát byl milosrdný, dokud to nebylo riskantní.

Tím, že z člověka uděláš zbabělce, můžeš tedy stejně mnoho ztratit i získat; vždyť by se o sobě mohl dovědět až příliš mnoho! Ještě ovšem zbývá ta naděje, že bys v něm pocit hanby neutlumil, ale ještě prohloubil – a tak v něm vyvolal Zoufalství. Byl by to skvělý úspěch. Znamenalo by to, že věřil v odpuštění svých ostatních hříchů jen proto, že si dostatečně neuvědomoval jejich závažnost – že kvůli té jediné neřesti, které skutečně rozumí v celé hloubce její hanby, už nemůže o Milost žádat ani v ni uvěřit. Ale bojím se, žeš ho už nechal v Nepřítelově škole postoupit příliš daleko a že on ví, že Zoufalství je větší hřích než všechny ty hříchy, které je vyvolaly.

Techniku navádění ke zbabělosti jistě znáš. Nejdůležitější je ta okolnost, že předběžná opatření obvykle strach zvětšují, ale ta opatření, která má pacient udělat z povinnosti, se brzy stanou rutinní záležitostí a tento jejich účinek se vytratí. Příklad se tedy, aby mu v hlavě (samozřejmě spolu s uvědoměným úmyslem konat povinnosti) stále vířily neurčité představy všech možných věcí, které on v rámci svých povinností dokáže nebo nedokáže podniknout, a díky nim ať se pak cítí trochu bezpečněji. Ať zapomene na tu prostou zásadu „Musím tady zůstat a udělat to a to“ a místo ní ať myslí na imaginární prostředky k záchraně („Kdyby nastal případ A – i když moc doufám, že se nestane – mohl bych udělat B, a kdyby bylo úplně nejhůř, vždycky bych ještě mohl udělat C.“). Může být i pověřčivý, ale nesmí o tom vědět. Ať má stále pocit, že kromě Nepřítele a té odvahy od Nepřítele má ještě něco jiného, k čemu se může uchýlit; v jeho původním odhodlání zcela se oddat povinností by se mělo objevit co nejvíce děr. Tím, že si vymyslí řadu prostředků, kterými chce zabránit „tomu nejhoršímu“, v něm probudí (na té úrovni jeho vůle, již si on není vědom) rozhodnutí, že k tomu nejhoršímu prostě dojít nesmí. A pak – ve chvíli skutečné hrůzy – tímto rozhodnutím zaútočí na jeho nervy a statečnost; pak možná ten osudný čin provede ještě než stačí pochopit, o co Ti jde. Vždyť nám jde právě o ten zbabělý čin; samotný strach není žádný hřích a nijak nám neprospívá, i když z něho máme radost.

Libá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Křtiny

Dne 17. října byla v kostele Our Lady of Mount Carmel v Astorii při mši svaté pokřtěna **Veronika Janet Sikorjak**. Celá komunita v Astorii blahopřeje rodičům a zvláště malé Veronice. Boží požehnání a ochrana Panny Marie ať ji

provází po celý život.

Myšlenky moudrých – O NADĚJI

Naděje nás naplňuje radostí, protože věříme, že bez ohledu na všechno naše zklamání a viny jsem dětmi Božího království.

Jurgen Moltmann

Vždy, když někdo chce dosáhnout určitého ideálu, usiluje o zlepšení osudu druhých nebo bojuje proti nespravedlnosti, vyzářuje malý paprsek naděje.

Robert F. Kennedy

Minigalerie krajanů

Trvalo mně to dlouhou dobu, než jsem přesvědčil paní Dášu Lehmovou, aby se alespoň trochu podělila se svými vzpomínkami a zkušenostmi, které měla v komunistickém Československu. Jako jedna z mála Čechů žijících v NYC prožila téměř 12 let ve vězení. Poslechněte si tedy příběh ženy, která aktivně bojovala proti komunismu.

Paní Dášo, na úvod prosím řekněte krátce, v jaké rodině jste vyrůstala.

Můj otec pocházel z maďarské velmi bohaté rodiny Molnářů, datované už od 15. století. Jedna větev byla dokonce povýšena do šlechtického stavu. Maminka byla Češka. Poznali se v Milovicích u Prahy,

kde můj otec sloužil jako důstojník rakousko-uherské armády. Maminka byla povoláním učitelka. Otec byl advokátem. Já jsem se narodila ve Vídni a pak jsem byla chvíli u svého dědečka v Milovicích. Když jsem měla čtyři roky, tak mě odvezli do Maďarska.

Do jakých škol jste chodila?

Když mně bylo sedm, maminka rozhodla, abych odjela zpět do Československa a začala chodit do českých škol. V mém dětství bylo plno zmatků a cestování z jednoho místa na druhé. Nějakou dobu jsem bydlela v Obříství. Škola byla v Mělníku a protože tam nebylo žádné jiné spojení, jezdila jsem každý den do školy lodí. Ještě v tom byly nějaké autobusy, ale to si už nepamatuji. Můj otec musel po válce čekat na československé občanství. Česky neuměl, ale naučil se slovensky. Pak jsem jezdila do Kralup do gymnázia. Potom mě maminka poslala do Prahy, abych se stala učitelkou. Bydlela jsem u sester Karla Boromejského. Odmaturovala jsem v Praze.

Potom jsem začala studovat novinářinu na Karlově universitě. Po válce se tam zřídily nové fakulty, politické oddělení a novinářství. Bylo to podle francouzského vzoru. Ale bylo to tam hrozný. Všechno už měli v rukou komunisté. Takže já jsem odešla sama, dříve, než by mě vyhodili oni.

V té době (1948–1949) staré fakulty jako filosofická nebo právnická fungovaly ještě dobře, ale ty nové – prostě hrůza. Začala jsem si hledat práci. Dostala jsem však hrozný posudek a tak jsem nic nemohla najít. Jedna moje kamarádka pracovala v Karlových Varech v hotelu jako telefonistka. Ta mně sehnala práci tam. Ale já jsem měla být v Praze. Požádala jsem, aby mě přeložili na pražskou hotelovou oblast. Tak mě tam přeložili a učili nás „chozrasčot“ (hospodaření podle sovětského vzoru). Byli jsme tam takový lidi jako letci z Anglie a samí takový podobní. Nebylo to tak špatný, ještě nebyli komunisti tak rozzuření. Možná jak kde, ale v hotelích se všechno dávalo dohromady. Byla to vlastně nová firma, kterou oni vytvářeli (sdružení hotelů, které předtím byly soukromé). Pracovala jsem jako účetní v hotelu Juliš na Václavském náměstí.

Jak vlastně začala Vaše zjevná cesta odporu proti komunismu?

Celý příběh začíná mým bratrem. Jezdila jsem domů za maminkou do Milovic jednou za dva týdny. Otec už nežil a moje maminka tam žila v domě mého dědy. Můj bratr Luděk dojížděl domů každý týden. Maminka si stěžovala, že

studuje práva, ale ty jeho přednášky jsou absolutně v komunistickém duchu a že má strach, aby se z něho nestal komunist. Takže ho musíme přemluvit, aby odešel za hranice. (když mě pak později vyslýchali, myslela jsem si, že můj bratr je zavřenej, ačkoli on nikdy nebyl, tvrdila jsem vyšetřovatelům, že jsem to byli my, co jsme ho přesvědčili, aby odešel za hranice). Můj bratr nakonec utekl do Německa v roce 1950.

Jednoho dne na podzim v roce 1951 za mnou přišel do práce do kanceláře nějaký člověk a říká: „Slečno, je tady nějaký pán a potřebuje s vámi mluvit.“ Tak já jsem vyšla ven na chodbu. Šli jsme stranou, on se mně představil a říká: „Váš bratr je v Praze“. Já jsem myslela, že se složím na místě. Ten dotyčný byl „agent chodec“, ten, který převáděl agenty s určitým úkolem. Luděk přišel s úkolem, aby zkušený pilot přeletěl do Německa s „MIG 15“. Byl to velmi moderní stíhací letoun sovětské výroby. Já jsem byla velmi rozčilená a on mě musel uklidňovat. Pak mně řekl, kde se mám s bratrem sejit. Ten večer jsem jela do Dejvic na smluvené místo. Bratr mi řekl: „Ted' mně musíš pomoci, musíš mě někam dát.“ „Ale kde tě mám dát, já tě nemůžu vzít k sobě, protože na to hned přijdou.“ Nakonec jsme mu s pomocí jeho přítele Zdeňka Martínka našli místo. Bylo to ve Vodičkově ulici. Barák byl zrovna proti krajskému soudu. Tak já jsem řekla: „Lud'ku, tady tě nesmí vidět, jakmile se večer rozsvítí okno, musíš být pod stolem nebo přejít do pokoje, co je ze dvora.“ Rodina, ve které Luděk bydlel, nevěděla, že on je agent, my jsme jim jenom řekli, že je student a že potřebuje ubytování. Zdeněk pak měl předávat nějaké zprávy na hranicích. Ale ještě než k tomu došlo, ten agent chodec, co přivedl Lud'ka, byl chycen STB. Mezitím se prozradilo, že můj bratr je v Praze. Oni ho táhli do Prahy. Jak se to stalo nevím, ale on jim utekl z auta. Oni tedy věděli, že Luděk je tady, ale nevěděli, kde se skrývá. Nemohli jsme ho navštívit, protože tím bychom vše prozradili: my půjdeme za ním a oni půjdou za námi. Odjeli jsme na hory do Krkonoš, tam bylo plno estébáků, jeden si mě dokonce namlouval. Viděla jsem, že jsem sledovaná na každém kroku. Nějak jsme to potřebovali Lud'kovi sdělit. Nakonec se to podařilo a Luděk zmizel. Maminka celou tu dobu nevěděla, že tu Luděk byl. Já jsem pak měla za úkol kontaktovat zkušeného pilota MIG 15. To se mně nepodařilo kvůli sledování. Nakonec jsem řekla mamince a sestře, že bude nejlepší, když opustíme vlast. Odjeli jsme do Rumburku, ale tam nás nakonec chytili. Odvezli nás do Prahy do Petschkovy vily. Tam tehdy sídlila sovětská armáda. Byli jsme tam asi dva měsíce. Předstírali, že Lud'ka chytili a já jsem jim podle pravdy říkala, že to jsme byli my, co ho přemluvili. Vyšetřovatel mlátil holí do stolu, když jsem řekla něco ostrého. „Oni mají pravdu ve Svobodné Evropě, když říkají že jste zlí lidé“, řekla jsem jednou. „To není pravda, my vůbec nejsme zlí“, ohradil se prudce vyšetřovatel. Na Pankráci jsme potom čekali na soud. Tam na mě nasadili jednu holku, to se dá poznat. Nakonec nás odsoudili. Maminka a sestra dostaly tři roky. Já jsem dostala návrh na trest smrti. Potom mně to změnili na dvacet let. Když maminku pustili z vězení, myslela si stále, že Luděk je zavřený, že ho chytili. Pořád jezdila po různých věznicích a vyptávala se na něho, také moje sestra jezdila. Oni vždycky říkali – ne, tady není. Nejdříve jsem seděla v Kutné Hoře a potom v Pardubicích.

Vzpomínky na vězení asi nejsou příjemné?

Já jsem byla v lidové straně a moje spoluvězeňkyně Růženka Vacková seděla kvůli Katolické akci. Byly jsme si blízké. Ona byla takové moje „Máma“. Což byl termín pro starší vězenkyně, které se staraly o nás mladší. Růženka byla velice vzdělaná dáma. Naše vězení bylo totiž jako lágr, dřevěné budovy, ve kterých jsme žily. Nebyl jste vlastně na cele. Maminka mně pořád psala, abych si požádala o teplejší prádlo atd. Nakonec jsem tedy vyhověla mamince. Po několika týdnech mě přijal náčelník tábora: „Co si přejete, Molnárová?“. Já jsem mu řekla, že maminka mně píše, abych si vyžádala teplejší spodní prádlo. Náčelník mně řekl: „Víte co, Molnárová, vy pořád naděláte s tím vaším bráchou, tak já vám to řeknu, on je v zahraničí na svobodě.“ Já jsem mu řekla, že lže a on – však se to jednou dozvíte. Byl to pro mě šok. Tím momentem jsem byla v úžasu. Při návštěvě jsem to mamince (bachař pořád seděl s námi) nenápadně pověděla. Maminka měla tak malý důchod, že jsem jí posílala peníze z vězení.

V šedesátém roce přišla amnestie a tak nás pustili. ÚV KSČ rozhodl, že všichni musíme pracovat manuálně. Pracovala jsem tedy v Tesle Karlín. Tam jsem dělala až do roku 1962. Chtěli, abych vstoupila do ROH, ale já jsem nechtěla. Potom mě znovu zatkli. Byla jsem v podezření, že spolupracuji s bratrem. Nebyla to vůbec pravda. Když jsem seděla poprvé, věděla jsem za co. Ted' to však byla pomsta nebo já nevím ... Přidali mně dva roky a ještě odsedět zbytek předešlého trestu. Přišla jsem opět do Pardubic. Potom nás převezli do Opavy. Ještě se vrátím k Pardubicím, k mému prvnímu trestu. Tam nás jednou postavili na dvůr, že prý některé z nás připravovaly hladovku. Já jsem vystoupila a řekla, že to není pravda. Lilo jako z konve a musela jsem tam stát dlouhou dobu. Nakonec jsem nejedla na protest, ale holky mě druhý den přesvědčily, abych v tom nepokračovala, nebo nám zakážou dopisy a návštěvy. Mnohé z nich měly rodiny. V opavském vězení to můj organismus vzdal. Byla jsem pořád nemocná. Prostě už to nešlo dál. V Opavě jsem poznala bývalou překladatelku z francouzštiny prezidenta Novotného. Novotný měl nějaké podezření a tak ji nechal zavřít. Kvůli zdraví jsem v roce 1965 dostala přerušení trestu a nakonec propuštění.

V červenci v roce 1968 jsme se setkali s bratrem ve Vídni. On už bydlel v Americe. Pak přišel srpen 1968 a kluci z K231 mně říkali: „Ty musíš odjet, nebo tě oddělají.“ Tak jsem je poslechl.

Na závěr bych chtěla říct, že není pravda, když lidé tvrdí, že Bůh není, a že, kdyby byl, tak by nedopustil to a to. **Každý je strůjcem svého štěstí i neštěstí.** Když jsem se poprvé dostala do vězení, věděla jsem, že sedím za to, co jsem udělala.

Do Ameriky jsem přiletěla 24. května 1969. Mezipřistání jsme měli na mém zamilovaném ostrově Island.

Paní Dášo, moc Vám děkuji za rozhovor a přeji Vám vše dobré

Fr. Antonín

Nesetkaly se v pravý čas s Láskou (Marie Svatošová)

Autorka článku je iniciátorka hospicového hnutí v ČR. Článek je odezvou na nedávnou vraždu kněze. Vraždy se dopustily mladí lidé. Převzato a zkráceno z <http://www.vira.cz/>

Původně jsem chtěla zvolit veselejší téma, ale nedá mi to, musím se ještě jednou k té bolavé události vrátit. Děti, které vraždí, v posledních letech přibývá a mnozí z nás si kladou otázky: Proč? Co s tím? Jak to řešit? Je možná prevence? Kdo je zodpovědný - stát, společnost, rodiče, my všichni, nebo ty děti? Vyřeší tenhle problém akademické debaty? Samy o sobě určitě ne, ale mohou nám pomoci utřídit myšlenky, ujasnit si pojmy. Má tedy smysl o tom mluvit, psát a přemýšlet a nestrkat hlavu do písku, jako kdyby se nic nedělo. V roce 1959 Krajský soud v Jihlavě odsoudil jménem republiky mladého lékaře na dva a půl roku do vězení za trestný čin podvracení republiky. Z rozsudku cituji: "Je vinen, že v čekárně ordinace ze zášti k lidově demokratickému zřízení v úmyslu oslabovat politické a hospodářské úspěchy pracujících občanů dosažených při budování socialistické výstavby Československé republiky nabádal přítomné pacienty z řad zaměstnaných žen, aby zanechaly svého zaměstnání, přičemž tyto ženy přesvědčoval, že se mají věnovat toliko domácnosti a nikoliv veřejné činnosti nebo výdělečnému zaměstnání." Dovedu si představit, že některé dnešní feministky řeknou: "Dobře mu tak." Ale zkusme se na některé souvislosti podívat trochu blíže. Onomu "rozvraceči" tehdy šlo o řvoucí, často i šestiměsíční děti, vláčené maminkami v časných ranních hodinách do státních jeslí. Dnes je těmto dětem 45 roků, mají už svoje dospělé děti, případně vnoučata. Zkrátka odrostly nám dvě generace a plody se dostávají. "Někdejší "rozvraceč republiky", lékař se staromódními názory, byl sice zavřen, ale nebyl umlčen. Dnes neapeluje slovy, apeluje však mnohem hlasitěji. Apeluje vlastní krví! Jde o P. MUDr. Ladislava Kubíčka, zavražděného na své faře 11. září 2004. Z loupežné vraždy jsou obviněni dva mladí lidé - 26 a 15 let. Další mladistvý podle zpráv z tisku jim s kapucou na hlavě dělal venku stěnu a stopy posypal pepřem. Co dodat? Snad jen to, že dnešní vězni leží v teplíčku na kavalcích, dívají se na televizi, případně stávkují. Otec Ladislav kopal v kriminále uhlí. Poslední den života strávil - budete se divit - v litoměřické věznici, kde byl kaplanem. Absolutní spravedlnost našťastí existuje - bylo by ovšem naivní očekávat ji na tomto světě.

Zemřeli

Dne 15. října zemřel po těžké nemoci pan **Standa Sláma**, narozený 1. ledna 1929. Mše svatá za spásu jeho duše bude sloužena v Astorii v neděli 9. ledna 2005. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné, ať mu svítí.

Mše svaté v listopadu 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Nov-04	Za duše v očistci	
02-Nov-04	Za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje	rodina Sedláčkova
03-Nov-04	Za duše v očistci	
04-Nov-04	Za duše v očistci	
05-Nov-04	Za zemřelého Františka Sedláčka	rodina Sedláčkova
06-Nov-04	Za duše v očistci	
07-Nov-04	Za zemřelé rodiče a sestru Vlastu	Jerome Minister
08-Nov-04	Za duše v očistci	
09-Nov-04	Za duše v očistci	
10-Nov-04	Za duše v očistci	
11-Nov-04	Za Dennise Pope, za zdraví a Boží požehnání k rodině Sedláčkova narozeninám	
12-Nov-04	Za Jana Rennera	Dagmar Rennerova
13-Nov-04	Za zemřelého Jiřího Smrčka a jeho bratra	Božena a Peter Smrčka
14-Nov-04	Za zemřelé rodiče Martina Krále	Libuše Králová
15-Nov-04	Za Josephine Orgon	rodina Hnízdova
16-Nov-04	Za Josefa Karlu	Pavel Foltýn
18-Nov-04	Za manžele Popovy, k výročí svatby	rodina Sedláčkova

21-Nov-04	Za rodinu Parizkovu a Kasparovu	Miroslav Kaspar
23-Nov-04	Za Zdenku Vozárikovou	Libuše Králová
24-Nov-04	Za zemřelou maminku Annu Krajčovu	Mirek Krajča
25-Nov-04	Za zemřelého Františka, Karla a Pavla Novosadovy	rodina Sedláčková
26-Nov-04	Za Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
27-Nov-04	Za zemřelého manžela Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunža
28-Nov-04	Za zemřelého manžela, otce a dědečka Bohumíra Bunžu	rodina Bunžova

KRAJANSKÁ RODINA U PANNY MARIE KARMELSKÉ V ASTORII, NYC

pořádá

V NEDĚLI 14. listopadu (novembra) 2004

V divadelním sále naproti kostelu

(Newtown Ave a Crescent Street)

MARTINSKÉ POSVÍCENÍ

V 10.30 AM (jako každou neděli)

MŠE SVATÁ (hlavní celebrant **Msgr. Peter Esterka**, biskup)

Ve 12 PM vydávání obědů

1 PM – 6 PM hraje k tanci a poslechu

KRAJANSKÁ HUDBA

KONTAKTY

Pod vedením Jozefa Juraši s repertoárem českých a slovenských lidových písní

Vstupné: \$ 5 za osobu (děti zdarma)

Prosíme obětavé dámy o příspěvek pečiva do bufetu.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII

V minulém období přispěli:

Nadia Coyne, Petr Petrik, Gita & Joseph Hlavinka, Georgia & Alex Chamberlain, Věra Kolasa.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci listopadu:

Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Josef Tománek 19. listopadu, Marcela Škrkoňová 19. listopadu, Marek a Barbara Hnízdovi 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Marie Soyka 30. listopadu.